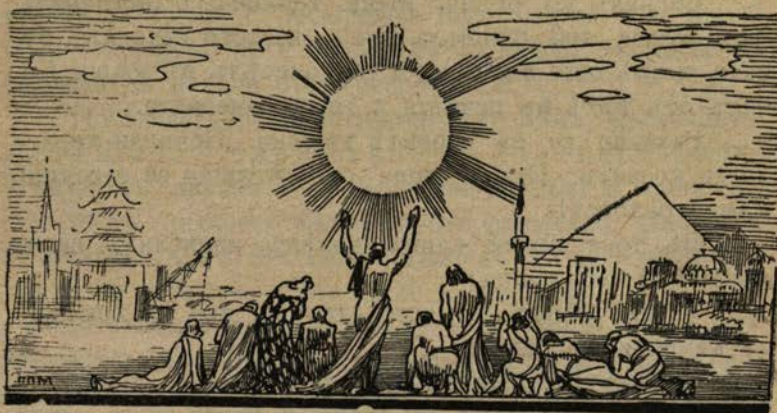

Отначало човѣкътъ билъ въ вражда съ всички животни. Но отпосле, понеже билъ по-умень отъ тѣхъ, ги покорилъ и много отъ тѣхъ направилъ свои помощници. Опитомилъ кучето, кравата, овцата, коня и др. Плодоветъ на нѣкои отъ дърветата му харесали и той почналъ самъ да ги отглежда. Така, почналъ да бере круши, сливи, ябълки.

Най-напредъ човѣкътъ се гушелъ изъ хралупитѣ. По-късно си построилъ по-удобно жилище. А за това му трѣбвали сѣчива. Единъ остъръ камѣкъ, забитъ въ дърво и завързанъ съ жилаво лико, вършелъ добра работа. Човѣкътъ открилъ и нѣкои метали: медъта и бронзътъ, и почналъ да си прави отъ тѣхъ сѣчива. Отъ търкането на сухи дървета получилъ огънь. А когато запламтѣлъ огънятъ, въ гърдитѣ на човѣка запламтѣла голѣма радостъ.

Минали още хиляди години. Човѣкътъ станалъ културенъ. Създалъ царства и градове. Създалъ и много открития и изобретения.

Веднѣжъ, като копаялъ земята, човѣкътъ отчупилъ една лѣскава, черна буца. Това не било нито медъ, нито бронзъ.

— Какво ли е пѣкъ това? — казалъ той.